

«Posar terme a la violència i a la inestabilitat de la regió, en el respecte dels drets humans i de les llibertats democràtiques». Aquest és el pompós objectiu del deu països de la CEE més Espanya i Portugal, en la reunió amb cinc països centramericans (Costa Rica, Els Salvador, Guatemala, Hondures i Nicaragua) i amb els quatre de Contadora (Colòmbia, Mèxic, Panamà i Venèçuela).

La recent reunió de Luxemburg ha mostrat, una vegada més, la impossibilitat europea d'intervenir eficaçment en el drama centramericà. Un drama que del centre al sud pot provocar qualsevol dia una immensa explosió social, com ha dit recentment el president d'Equador. L'explosió ja es viu a l'Amèrica Central i té espurnes en molts altres països, com ho mostrarà l'acció de l'M-19 a Bogotà, terrible error de la guerrilla colombiana, que li pot costar la desaparició. Damunt, aquests països assetjats per la situació interna crítica es troben darrerament amb catàstrofes naturals —del terratrèmol de Mèxic a l'explosió del volcà colombià—, que en la pràctica els fan encara més dependents dels Estats Units.

Aquesta dependència és absoluta a l'Amèrica Central. La CEE així ho veu i recomana com a primer pas indispensable reemprendre les converses de Manzanillo entre els Estats Units i Nicaragua. Mentre Reagan no vulgui dialogar, Nicaragua apareix

LA CEE BUSCA UNA SOLUCIÓ PER A L'AMÈRICA CENTRAL

Contadora en crisi

Ernest Udina

Les actituds del president Reagan envers una zona del món que monopolitza fan inviable qualsevol suggeriment europeu.

com un país condemnat a la resistència armada.

La situació es complica quan la duresa d'aquesta resistència porta els seus dirigents a declarar un estat d'excepció que no sembla absolutament indispensable i que s'interpreta, lògicament, com una victòria dels durs sobre els sandinistes, que iniciaren un procés interior de diàleg amb les eleccions del 84 i amb les converses amb l'església catòlica.

Europa no dona suport a aquest estat d'excepció. I malgrat això, semblava haver-hi certes esperances de signatura definitiva de l'acta de Contadora. La situació, però, està bloquejada, ja que un país —la falca dels Estats Units a l'Amèrica Central—, Hondures, creu que les ma-

niobres militars en aquesta zona han de regular-se mentre que Nicaragua creu que han de prohibir-se, alhora que lògicament es nega al desarmament, perquè continua sent agredida pel país veí directament i, indirectament, pels Estats Units.

Sembla, doncs, que no hi ha una solució política per a la regió centramericana. Com sempre, tot depèn dels Estats Units. Ja que la gran cimera de Ginebra ha estat definida com la de la pau i l'inici de la nova distensió, caldria esperar que facilités també una solució al problema centramericà. No hi ha, però, relació directa, ja que com l'Europa de l'Est, i també Afganistan, són «propietat» de la Unió Soviètica, la zona centramericana ho és de Reagan.

Cal, per tant, esperar per veure quina solució té la situació. En tot cas, el marc de Contadora ha de seguir sent el més vàlid per a la zona, malgrat problemes que ara per ara semblen inseparables. Una altra vegada és de doldre que una zona del món on la Comunitat Europea ha volgut jugar fort es trobi bloquejada per l'actitud del principal aliat d'Europa, el president Reagan.

Malgrat l'estat d'excepció a Nicaragua, els països europeus no han pogut canviar la política envers l'Amèrica Central. És la posició lògica, més encara a tenir en compte, pel fracàs de Contadora, per tal que els ponts de la negociació siguin l'única via per solucionar la crisi. □

Guerrilla d'El Salvador.